

Falcsik Mari

Valamiféle szertetágulás

Fliegauf Bencének

nem tudok semmit
de olykor valamit érzékelek erősen
ami felszabaduló békét áraszt –
talán ha a fizika szintjén
el tudom mondani:

a végtelen süllyedést igen
először
de a süllyedés után
valamiféle szertetágulást
és ez nem hogy nem emberlépték
de még csak nem is földi
miközben még mindig anyagi

egyenest mindenségnyi
amiben láthatni való lesz
és megérthetni való
gigantikusságában is hierarchikus
helyén a tűzlövellő Nap

és valahogyan felfoghatni való az egész
rendszer
amiben addig
tudatos parányként kiváltan éltél
valahol a legkisebb részek
és a belőlük összeállt épp csak
nagyobbacska szerveződések között
és nem volt másod a kozmikus rettegésért
cserébe csak kemény kis magod
az Én

ami most el fog veszni
míg te végtelen süllyedsz
aztán szerteterjedsz
és az Egész érzékelését
újra birtokba véve
hazatérsz

Ki tudja

mesterem nem lehet
hogy azt higgyük
mi ültük meg a dombot

mester hisz mindig van
ha másképp nem
lefelé még egy ösvény

és aki lefut ott
én mesterem
ki tudja nem fölér-e

Még meddig

még meddig meddig még hogy ezt jelenti:
gyönyört a sajtó csontot átjáró kínt kitolva
helyét lassú parázssal kitöltve gyönyört az ébredés

az első mély belégzés a porcok cikkanása mind
gyönyört semmihez nem hasonlíthatót a szimpla
vant még minden vonatkozása nélkül

hogy egy nap egy új mindenség kezdetén megint
a konyhaablak négyszögéből félig ég félig a fölötti
folyosó feketéje – de kék de kék mégis ma is az egy fele!

meddig még a kegyelem – csöndé teljes megélt
működésé: a rend a csönd a tested mályvás belseje
szomszéd hegedű szárnya ahogy a feketéből át a kékbe villan

meddig a napnak teljes romlatlan esélye fény esése
esetlen nyújtózó testek kitárult hajlatába – meddig e kéjes
tudatlanság határán innen még e balesetlen órán?

Feltétlen igény

tán most értem meg hogy én magam
járok már élen a hígasságban?

hogya merülni kéne mély ha van
vagy csöndben lenni ha hallgatás van?

vagy csak reflex- és póztalan
jóvá bénulni végre bátran?

és azzá is csak annyiban
hogya bármi vész így el már ne bánjam?

Anyám és a faluja

*hát így szeretsz ott? – kérdezte –
jobban mint odahaza?
és a vonat csak rázott minket
mint az én vállamat a sírás*

*és mit szeretsz ott – folytatta –
jobban mint otthon? hogy nem kell
csinálni semmit? hogy te vagy
a Borsószem hercegkisasszony?
és a vonat csak zakatolt velünk
mint az én sajtó szívem*

*hogya minden szag – folytatta –
sokkal erősebb? hogy pontosan tudni
melyik honnan jön? hogy minden épp olyan
egyértelmű mint az erős szagok?
és a vonat csak sikítózott a sínen
mint az én eltépett lelkem*

*hogya a házi tésztát túró – folytatta –
finomabbra keserűbbre főzik? hogy ők
mindig egészen pontosan tudják?
és a vonat csak ingatott jobbra-balra minket
mint az én szenvedélyem minden kanyarban*

*hogya megmondják mi az és mi nem?
hogya nincs vita erről? hogy a Bán Julcsa apja:
nem ember az hanem Bán Pál fejőgulyás?*

és a vonat már nem is tudom
hová száguldott zúgó fejemmel

*nem kell sírni – folytatta – ott lesz
minden jövőre is és ezer év múlva
nem kell sírni – ismételte –
egyszer el kell jönni majd télen –
és elhallgatott kifele lesve*

és mikor én már csak hüppögtem
még azt mormogta mintegy maga elé:
*no já já forgácsot vág ki fából a gyalu
csodálatos csodálatos falu*

Budaházi Tibor: Fekete kas

